

en afhøring af barnet i retten, jf. nedenfor under pkt. 3.3.4. Dette taler efter mindretallets opfattelse for, at sådanne videoafhøringer i videst muligt omfang sker under iagttagelse af retssikkerhedsmæssige garantier svarende til dem, der gælder ved indenretlige afhøringer, jf. Højesterets kendelser af 16. marts 2000, hvor det er udgangspunktet, at sigtede/tiltalte har ret til at være til stede, når forklaringerne afgives, jf. retsplejelovens §§ 748 og 848. Det bemærkes i den forbindelse af mindretallet, at retssikkerhedsmæssige garantier ikke blot indeholder et værn for den sigtede/tiltalte, men også har til formål at sikre korrekte domme, således at dommens resultat hverken bliver en urigtig domfældelse eller en urigtig frifindelse.

Mindretallet tillægger det bl.a. vægt, at når der undtagelsesvis er grundlag for at formode, at en uforbeholden forklaring ikke kan opnås under tiltaltes tilstedeværelse, praktiseres § 848 på den måde, at den tiltalte får adgang til at overhøre vidneforklaringen i et tilstødende lokale via et højtaleranlæg, eller således at den tiltalte umiddelbart efter vidneforklaringen bliver gjort bekendt med denne. Uanset hvilken fremgangsmåde der anvendes, vil den tiltalte få mulighed for gennem forsvareren at stille supplerende spørgsmål til vidnet efter at være blevet gjort bekendt med vidnets forklaring, og inden vidnet forlader retssalen.

Mindretallet lægger endvidere vægt på, at hvis den mistænkte/sigtede ikke er til stede i monitorrummet, vil det indebære en forøget risiko for, at det bliver nødvendigt at foretage en supplerende afhøring af barnet. Det skyldes, at det barn, der afhøres, kan komme ind på episoder, som forsvareren vil have meget vanskeligt ved at stille supplerende spørgsmål om uden forudgående drøftelser med den mistænkte/sigtede. I perioden mellem de forskellige afhøringer vil der efter mindretallets opfattelse være forøget risiko for, at barnet vil blive udsat for påvirkninger.

Endelig anfører mindretallet, at det af retspraksis fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol vedrørende artikel 6, stk. 3, litra d, jf. stk. 1, fremgår, at der ikke må ske domfældelse på grundlag af en forklaring, som tiltalte ikke har haft mulighed for at imødegå ved kontraafhøring mv., hvis forklaringen er det eneste eller i hvert fald det reelt afgørende bevis i sagen. Mindretallet anfører videre, at der kan tænkes tilfælde, hvor barnets forældre eller andre omsorgspersoner modsætter sig en fornyet afhøring af barnet, hvis den første afhøring har været så belastende for barnet, at man ikke finder det forsvarligt at udsætte barnet for endnu en afhøring. I disse situationer vil der være risiko for, at videoafhøringen ikke kan anvendes som bevis under domsforhandlingen, jf. ovenfor. Mindre-

tallet vurderer således, at flertallets forslag vil indebære en risiko for urigtige frifindelser.

Mindretallet finder derfor, at en ordning som foreslået af flertallet, hvorefter den mistænkte/sigtede ikke har ret til at være til stede i et monitorrum og følge videoafhøringen af barnet, kun kan accepteres, hvis helt afgørende hensyn til barnet tilsiger det, og hvis hensynet til, at den mistænkte/sigtede får en retfærdig rettergang, på anden måde er tilgodeset. Det er mindretallets opfattelse, at sådanne helt afgørende hensyn til barnet ikke foreligger, og at flertallets forslag ikke kompenserer den mistænkte/sigtede for de forringelser af den pågældendes retsstilling, der er en følge af, at han ikke har ret til at være til stede i monitorrummet.

Mindretallet vurderer på denne baggrund, at ordningen også fremover bør være den, at den mistænkte/sigtede som udgangspunkt har ret til at følge videoafhøringen af barnet i et monitorrum, men at dette monitorrum ikke bør befinde sig i den bygning, hvor barnet afhøres. Med det rigtige udstyr vil den mistænkte/sigtede kunne befinde sig på forsvarerens kontor, og ellers må videoafhøringen kunne følges i et lokale i retsbygningen eller et andet egnet sted. Mindretallet betragter det som helt afgørende, at barnet ikke får den mistænkte/sigtede at se i forbindelse med afhøringen. Befinder den mistænkte/sigtede sig i samme bygning som barnet, vil man risikere, at barnet får øje på ham, når han ankommer til eller forlader bygningen.

Endelig har mindretallet foreslået – hvis flertallets forslag gennemføres – at den mistænkte/sigtedes gennemsyn af videooptagelsen med barnets forklaring foretages umiddelbart efter forklaringens afgivelse, og mens barnet venter på politstationen, således at eventuelle supplerende spørgsmål stilles til barnet straks efter gennemsynet, og inden barnet har forladt politstationen.

Flertallet finder ikke en sådan løsning anvendelig, idet arbejdsgruppens flertal i den forbindelse særligt tillægger det vægt, at der vil gå betydelig tid med på samme dag at gennemføre både afhøringen af barnet, forevisningen af videooptagelsen for mistænkte/sigtede samt en eventuel genafhøring af barnet. Mindretallets forslag er derfor efter flertallets opfattelse ikke foreneligt med hensynet til barnet.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 122-129.

3.3.4. Anvendelse af videoafhøring som bevismiddel

Arbejdsgruppen anfører, at der har udviklet sig retspraksis for, at videoafhøringer kan dokumenteres som bevis under domsforhandlingen i medfør af retsplejelovens § 877, stk. 3, hvorefter dokumenter og aktstykker